

FANTÁZIA 2006

ANTOLÓGIA FANTASTICKÝCH POVIEDOK

FANTÁZIA

Fantázia 2006

Antológia fantastických poviedok

*Finálové a ďalšie vybrané poviedky z literárnej súťaže
Cena Fantázie 2006*

*Súťaž bola finančne podporená účelovou dotáciou
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky*

FANTÁZIA

Fantázia 2006
Antológia fantastických poviedok

Zostavil: Ivan Pullman

Copyright © Fantázia 2006

Publisher © FANTÁZIA 2006

Cover design © Juraj Molčák www.dvadetrice.sk

Všetky práva vyhradené

ISBN 80-969236-1-7

IVAN ALAKŠA

Štvrtý ročník Ceny Fantázie

Keď som telefonoval s Dadom Nagyom, jedným z porotcov tohtoročnej Ceny Fantázie a do telefónu mi povedal, že bol veľmi milo prekvapený úrovňou poviedok, ktoré sa v tomto ročníku súťaže pozbierali, odľahlo mi. To bolo v súvislosti so súťažou asi druhý-, nie, dokonca tretíkrát!

Tou prvou potešujúcou správou bolo, keď sme aj v tomto roku našli päťicu odvážlivcov, literárne podkutých ľudí, ktorí sa podujali čítať všetko, čo nám slovenskí autori fantastických poviedok pošlú. Okrem Dada, stáby „celebrity“ v knižnej branži to bol nový šéfredaktor časopisu Fantázia, publicista a odborník na popkultúru Juraj Malíček, ďalej autor poviedok a divadelných hier Marek Eliáš, prezývaný tiež „Hyena“ za svoju otvorenosť k literárnym pokusom mnohých „nádejných“ autorov, recenzentka časopisu Fantázia Dagmar Mehešová a Zuzana Kamenská z internetového literárneho magazínu LET (mesačník literárnych pohľadov na tvorbu mladých začínajúcich autorov). Ktovie, možno si tí ľudia mysleli, že tých pár poviedok ich nezabije. To však netušili, čo sa v tomto ročníku súťaže udeje...

S tým súvisí druhý kameň, čo mi zo srdca padol pri tomto ročníku Ceny Fantázie. Ako administrátor súťaže som začal prijímať súťažné zásielky a chodilo ich nebývalo veľa. Zoraďoval som ich, pripravoval anonymné kópie pre porotu, ktorá sa nemohla dozvedieť mená autorov a keď to pri-

šlo k číslu 52, už som sa nebál. Mená väčšiny autorov mi neboli známe, ale objavovali sa aj už „zabehaní“ harcovníci časopisu Fantázia, či dokonca časov ešte „p.F.“ – teda „pred Fantáziou“. Na moje počudovanie však, keď som prijal a spočítal hodnotenia poroty, v päťici finalistov súťaže, pripravenej už neanonymne súťažiť o priazeň čitateľov časopisu Fantázia a jeho internetovej stránky, sa objavil iba jeden muž a až štyri autorky, z toho dve dosiaľ slovenským fantantom úplne neznáme... Reči o „nežnejšom pohlaví“ bokom, ale uznajte, že fantastika sa zvyčajne pripisuje mužom. Ale samozrejme výsledok je len potešujúci pre zatiaľ nezadaných scifistov...

Porota rozhodla, ďalej to už bolo na čitateľoch. Poviedky si prečítali na internetovej stránke Fantázie a potom aj v prílohe časopisu a začali hlasovať. A teda ako hlasovanie dopadlo? Prekvapujúco!

Neviem, či to bolo zložením poroty, alebo jednoducho úrovňou poviedok, ale presne naopak, ako minulý rok, tentoraz sa hlasovanie čitateľov v podstate krylo s výsledkami poroty. Prvé dve miesta celkom jednoznačné a ďalšia trojica v prípade poroty nerozhodne, v prípade čitateľov s rozdielnym jediným hlasom.

Na slávnostnom vyhlásení výsledkov poviedkovej Ceny Fantázie 2006, ktoré už tradične organizujeme v hlavnom programe knižného veľtrhu Bibliotéka v Bratislave sa účastníci dozvedeli poradie – prvá trojica si prevzala finančnú odmenu a víťaz(ka) si odniesla aj sošku – dielo umeleckého sochára Andreja Csillaga.

To však nebolo všetko. Držíte v rukách zborník, ktorý sme pripravili po prvýkrát v takejto knižnej podobe. Je to zatiaľ, po knižke Michala Jedináka Nie celkom rozprávky, druhá knižná publikácia z vydavateľstva Fantázia. V zborníku nebudete len finálové poviedky súťaže, tie už predsa zverejnené boli, ale editor zborníka Ivan Pullman do knižky vybral to, čo

porota oceňovala na ďalších miestach, teda ďalšiu päťicu poviedok a pridať sme si dovolili aj esej o slovenskej fantastike z pera redaktora Fantázie a publicistu (ale aj autora) Miloša Ferka. Na príprave zborníka sa okrem už spomínaných mien podielala aj „lady“ slovenskej fantastiky Alexandra Pavelková a svojou troškou prispel aj autor obálky Juraj Molčák. Celá súťaž, ako už bolo spomenuté inde, by sa nezaobišla bez finančnej dotácie Ministerstva kultúry SR.

Snáď vám teda poviedky v tomto zborníku budú „chutiť“ a prípadne vás vyburcujú k vlastnej fantastickej tvorbe. Cena Fantázie totiž pokračuje aj v roku 2007 – informácie nájdete v časopise Fantázia a na internetovej stránke

www.fantazia.sk

Ozaj, a kto teda zvíťazil?

Výsledky Ceny Fantázie 2006:

- 1. miesto: Monika Michalovová
/Cena Fantázie a 3.000,- Sk/*
- 2. miesto: Daniel Klimek
/2.000,- Sk/*
- 3. miesto: Zuska Minichová
/1.000,- Sk/*
- 4. miesto: Scarlett Rauschgoldová*
- 5. miesto: Soňa Lantajová*

Výsledky boli vyhlásené na 14. medzinárodnom knižnom veľtrhu Bibliotéka dňa 11.11.2006 v Bratislave.

Ivan Alakša: Štvrtý ročník Ceny Fantázie

Názov	Autor	porotca č. 1	porotca č. 2	porotca č. 3	porotca č. 4	porotca č. 5	SUM	Miesto
Biely pes	Zuzana Gajdošová	6	10	3	9	6	34	
Vodník	Michal Zámečník	8	5	5	4	0	22	
Parazity	Róbert Dendis	1	7	4	2	0	14	
Dafné	Martin Lančanič	10	5	4	7	0	26	
Kúsok raja	Branislav Majerník	0	5	7	3	0	15	
Doéra svojho otca	Katarína Červenáková	1	9	10	8	0	28	
Muž, ktorý miloval dinosaury	Juraj Kozlo	4	5	6	7	0	22	
Tíhly zabijaci	Gustáv Murín	2	7	6	6	6	27	
Zachráň ma, môj biely tátoš!	Katarína Sádecká	0	2	2	1	0	5	
Krvavá noc	Zuzana Kollárová	1	1	3	1	0	6	
Vidieť človeka	Miloš Ferko	8	3	2	2	0	15	
Krvavé menu	Andrea Benková	0	1	3	0	0	4	
Stredne veľký modrý vtáčik	Zuska Minichová	9	10	6	3	8	36	3. - 5.
Strýko a Volavka	Lucia Droppová	4	6	7	4	0	21	
Romulus	Jozef Hlivjak	0	6	6	5	0	17	
Holografický princíp	Branislav Majerník	0	3	5	1	0	9	
Úskalia chrononautiky	Martin Smatana	0	1	5	1	0	7	
Budú všedné dni	Mária Sadovská	1	7	5	4	0	17	
Prekliate mesto	Martin Kochlica	4	7	6	7	7	31	
Utajení	Marián Hajnal	0	2	5	4	0	11	
Darca spomienok	Monika Michalová	6	7	10	8	8	39	1.
Svetlo	Lujza Kotryová	1	5	7	7	0	20	
Dom na konci ulice	Juraj Kozlo	0	4	4	2	0	10	
O dokonalom mozgu	Róbert Dendis	1	3	3	4	6	17	
Zážitky zo zámoria	Anna Harmathová	0	1	2	0	0	3	
Tri orešky pre Adama Smitha	Soňa Lantajová	6	9	9	3	9	36	3. - 5.
Najstaršia lípa	Matej Kohár	2	6	4	4	0	16	
Virtualita	SM 7	6	6	3	2	0	17	
Noví ľudia	Samuel Srot	0	9	4	5	6	24	
Bentonov svet	Daniel Klímek	4	10	9	8	6	37	2.
Cesta	Juraj Kozlo	2	6	3	3	0	14	
Ozveny budúcnosti	Branislav Majerník	2	4	4	2	0	12	
Kým dohorí svieca	Michal Jedinák	10	8	6	4	0	28	
Pomsta Ohmatavcov	Stano Verešvársky	0	7	6	1	7	21	
Svet podľa Henryho Tributa	Martin Lančanič	4	4	8	8	6	30	
Staničná ulica	Scarlett Rauschgoldová	6	9	5	9	7	36	3. - 5.
Aňyksaj	Mirco Švercel	3	3	8	9	0	23	
Anton	Jana Čviková	6	7	5	6	6	30	
Cesta za pravítkom	Miloš Ferko	8	7	3	9	7	34	
Prečo?	Róbert Dendis	0	2	3	7	0	12	
Príbeh o Johnnym	Natália Hrušovská	1	4	3	6	0	14	
Radosť zo smrti	Jakub Petráš	1	6	7	6	0	20	
Ty však budeš žiť	Beata Tomasová	10	5	5	7	0	27	
Dlhšie ako život	Juraj Kozlo	0	4	6	5	0	15	
Hrdina a ja	Danica Čechalová	8	8	7	8	0	31	
Dar	Alexander Šurlák	1	4	8	3	6	22	
Obraz	Ivan Mošteňan	10	6	4	7	6	33	
Konečne sama	Diana Majerová	0	9	5	6	0	20	
Svitanie	Andrej Tusičínsky	0	9	9	8	0	26	
Z dobroty srdca	Brynn Absolon	6	6	8	6	7	33	
Dotieravá muchá	Ivana Lacková	0	9	8	7	0	24	
Tardam je všetko	Jozef Hvišč	4	4	3	4	0	15	

ZUZANA GAJDOŠOVÁ

Biely pes

Autor o sebe:

Študujem na Slovenskej technickej univerzite a na budúci rok zo mňa hádam už bude chemická inžinierka. Píšem od malička a prvýkrát (a doteraz) som publikovala časopisecky. Nieкто, kto sa vyzná v literatúre, označil moje texty za „neoromantický softthoror“. Čo je to teraz? Netuším.

Túto poviedku by som chcela venovať svojej babke, s ktorou by som sa chcela ešte niekedy stretnúť.

(Zuzana Gajdošová)

My o poviedke:

Mrazivá hmla obaluje telo pri večernom čítaní tajomného príbehu. Husacia koža naskakuje pomaly, ale isto. Ani si nestačíme všimnúť, kedy svetlo sviečky pohltí hmla skutočná. A hľa, pes zjavuje sa a nedáva nám na výber, len príbeh dočítať do konca a spokojne sa uložiť spať.

(Ivan Pullman)

Za oknami skučal vietor a na posteli sa prehadzovalo telo, morené ťažkými snami. Akoby ho samotná temnota, čo sa rozpínala vonku, priláhla svojou bezútešnou samovládou a nenechala dýchať, nútila plytko lapať dych.

„Pes!“ Dievčenský výkrik zaznel do prítmnia a spotená tvár sa zaleskla v bledej žiare bleskov.

„Vidím bieleho psa!“

Dievča sa prudko posadilo, hrôzou sna ochabnuté ruky tápali okolo a dotýkali sa stien a studeného skla okien. Na ne pritislo mokrú tvár a hľadelo von, oči prisaté na jeden svetlý bod v okolitej temrave vonku, tam, kde medzi povrazcami

dažďa presvitala neočakávaná bieloba, odhaľujúc svoju podobu v zábleskoch divej búrky. Podobu psa.

„Evka, tíško,“ ozval sa mäkký hlas vedľa nej a teplá dľaň ju pohľadila po strnulej tvári.

A kým sa z Eviných očí vyplavili posledné zvyšky ťaživého sna, bielu škvrtu za oknami zmýval prudký dážď, a tá redla, až sa rozpustila úplne a splynula s kvapkami a zemou, ktorá ich pohltila.

„Čo to bije do strechy?“ opýtala sa Eva, zmätená ešte viodinami zo snov, s rukou pritisnutou na rýchlo bijúce srdce, to smutné srdce.

„Len konáre.“ odpovedal hlas.

„Čo to kvíli za oknami?“ pýtala sa ďalej a pozerala cez ne, hľadajúc bieleho psa. „Počujem hlas...“

„To je iba vietor. Veď ho poznáš, búrky v horách sú divoké.“

„Vietor...“ šepala a jej pohľad márne blúdil po lúke pod oknom. Psa nezazrela.

Svitlo chladné a jasné ráno. Prvé lúče našli Evinu bledú tvár na terase. Hľadela na východ a myslela na smútok, ktorý jej teraz kazil každé nové ráno, na žiaľ, zaplavujúci jej telo počas krutých snov.

Prechádzala sa nepokojne po studených dlaždiciach, podchvíľou vošla späť do chaty a brala do rúk veci, ktoré jej nepatrili. Nedokončené pletenie na poličke, starý tranzistor, puzdro na okuliare. Všetky tie drobnosti, ktoré pripomínajú živého, dýchajúceho človeka. Lenže pletenie už nik nedokončí. A prach sadal na poličky.

Rozmýšľala, že to nebol dobrý nápad, prísť sem, kde kedysi trávila so starou mamou toľko času. Kde ňou dýchala každá maličkosť. Lenže zlé sny neustali ani tu a ruky s uhl'om sa jej stále triasli. Nedokázala nakresliť ani len rovnú čiaru.

Opäť si vzala papier a pokúsila sa o to. Nechala ruky blúdiť po papieri, a na jej počudovanie tam neostala línia, ale kruh. Kruh s číslicami a ručičkami. Boli to hodinky.

„To sú tie moje, nie?“

Strhla sa, keď sa znenazdania ozval za ňou mužský hlas.

„Pozri, daroval mi ich dedko.“ Adam sa vynoril spoza jej chrbta a vytiahol z vrecka staré hodinky na retiazke. „Sranda, ešte idú.“

„Tieto nie.“ Eva ukázala na papier a nakreslila na vypuklé sklíčko pozdĺžnu trhlinu. „Hádam už celých pätnásť rokov.“

Roztržito si poutierala začiernené ruky do šiat. Ani nevedela, prečo ich nakreslila.

„Ležia v garáži, odkedy sme ich priniesli z výletu na Matejovu hoľu. Bol to *prečudesný* výlet...“

Zahľadela sa cez lesy ku horám na juhu. Tam, vypínajúc sa na chrbte holého kopca, leskol sa v prvých lúčoch vysieláč. Blyšťalo sa sklo, ligotalo na kovovej konštrukcii ako vysoký štíhly plamienok, úzky pás svetla voči belasej oblohe.

„Mala som asi šesť rokov a z celého toho výletu si pamätám iba to, že ma hore babka vliekla na chrbte, vieš, kvôli srdcu... A tie hodinky. Našli sme ich na lúke pod malou jedličkou, keď sme sa napchávali čučoriedkami. Už vtedy nešli. Bolo na nich pár minút pred jednou, a tak je to doteraz. Ako decká sme sa s nimi vyhrali.“

Aké čudné, že si na to všetko teraz spomenula. Obrátila sa k Adamovi, podivne rozochvená svojím nápadom.

„Poďme tam. Na Matejovu hoľu.“

Pokrčil plecami. Možno bol aj rád, že sa trochu rozptýlia. Odkedy prišli, Eva málo hovorila a on pridobre videl, že toto prostredie ju ničí. Každá maličkosť po drahej babke ju nesmierne rozrušovala a často ju našiel zabratú do myšlienok, so zachmúreným čelom a lícami mokkými od slz. Odísť však nechcela.

Keď vyšli z chaty do studeného októbrového rána a zostupovali po rozmočenej pôde, Eva chvíľu ešte stála pod terasou s pohľadom upretým na zem. Niečo hľadala.

„Pod sem!“ zavolala odrazu a Adama popohнал jej naliehavý tón. „Pozri sa,“ ukázala na podupanú zem. „To sú stopy psa, však?“

Adam nevedel. Nevidel tam nič, iba utlačenú mäkkú pôdu.

„Tu sú laby. Aha. Tu aj tu.“ Ukazovala Eva a hlas sa jej triasol od potlačovaného rozčúlenia. Zbytočne. Adam iba krútil hlavou.

„To môže byť čokoľvek. Hocičo si predstavíš, uvidíš to tam.“

„Ale tu sú psie stopy!“ Líca jej zružovali. Azda iba ona sama vedela, čo to znamená, lebo hoci Adam už zabudol na jej nočný sen, ona si ho pamätala veľmi dobre. Odvrátila sa od Adama a kráčajúc dolu svahom ku ceste, hundrala si svoje.

„Bol tu a ja som ho videla. Bieleho psa.“

Cesta autobusom Evu trochu upokojila, hoci stále silno zvierala Adamovu ruku. Zaujali ju ľudia, cestujúci spolu s nimi, ich široké tváre červené od studeného vetra a dennej tvrdej práce. Cítila pach, vychádzajúci z tých tiel, a bol iný, než ten v meste. Zemité, voňajúci čerstvo zoranou hlinou a októbrovým lístím, kravami a ovčím syrom. A lesmi. Nemohla sa nabažiť tej vône.

Autobus zastavil v Š. a k šoférovi nastúpili dve stareny s nošami na pleciach. Autobusom sa niesol ich chrapľavý hlas, keď sa medzi sebou dohadovali, kým šofér nestratil trpezlivosť.

„Ta co, baby?!“ Zrúkol na ne. „Každý deň a furt toto iste! Ta idzece abo ne?“

Babky len prikývli a vterigali sa do autobusu so svojimi širokými sukňami a vôňou sena. Keď prechádzali okolo Evy, s podivnou jasnosťou a porozumením hľadeli na ňu ich oči z vlúdnych tvárí spod čepcov. Tak veľmi jej pripomínali múdre mäkké oči jej babky, že ledva zadržala slzy.

„Chcela tam ísť ešte raz,“ obrátila sa prudko k Adamovi. „Moja babička. Povedala, že kým zomrie, chce ešte raz vyjsť na Matejovu hoľu. Nepodarilo sa.“

Autobus sa pohol. Zo šírých lúk zišiel do údolia a šum ľudí ustal, tichý a mierumilovný pokoj zavládol, keď sa medzi nich vkradol chlad a prítmie úzkej doliny. Adam hľadel von oknom, obdivujúc kontrast trávy pokrčenej bielou inovaťou a zelených smrekov.

„Je to strašne nespravodlivé, že zomrela,“ povedala Eva a silno mu stisla ruku, hľadajúc uňho pochopenie a súhlas. Adam sa k nej obrátil.

„Ludia nezomierajú preto, že si to zaslúžia alebo nie.“

Myslela si, že ho udrie za toľkú krutosť, ale nevládala ani zodvihnúť ruku. Oprela si rozhorúčenú hlavu o studené sklo a nechala sa unášať monotónnym zvukom motora a smutnými myšlienkami. Autobus sa vnáral čoraz hlbšie do masívu hôr a ona putovala spomienkami k najmilšej osobe svojho života, ktorú jej ukradla smrť. Skôr, než sa s ňou mohla rozlúčiť. Skôr, než sa *odhodlala* to spraviť. Znova jej stislo srdce a opäť cítila úzkosť s príchutou zrady a nevďaku. Nemohla sa ani poriadne nadýchnuť, kým nezastavili v L. T.

Konečne nabrala do pľúc vlhký a chladný vzduch. Cez vysoké vrchy neprenikli do dediny učupenej medzi nimi ešte lúče slnka. Kráčali okolo chalúp, v ktorých sa pomaly prebúdzal život a kohúty iba začínali ohlasovať príchod nového dňa. Bolo počuť otváranie dverí, štekot psov v diaľke a ich vlastné kroky na udupanej hline.

Nasledovali v tichosti zelenú značku, vinúcu sa okolo starých hospodárskych budov, nízkych dreveníc a senníkov, kde ešte driemali zvyšky tmavej noci.

Minuli cintorín, rázcestie s krížom a za ním uvideli hašteřivé stareny, ktoré v autobuse tak rozčúlili šoféra. Sedeli v poli na uľahnutých zbytkoch klasov, sukne rozprestreté okolo nich v bohatých záhyboch, a jedli.

„Že ste sa nepomodlili,“ poznamenala ticho jedna, keď dvojica prechádzala okolo nich.

„A to treba, keď idzece hore,“ dodala druhá. „Bo je tam furu vlkoch a medvedzoch.“

Eva sa zastavila a chvíľu skúmavo hľadela do tých láskavých stareckých očí.

„Medvede...a vlci?“ opýtala sa zamyslene. Akoby tie slová spustili nejaký skrytý mechanizmus, zrazu sa v jej mysli vynárali slová, dávne obrazy a zabudnuté myšlienky. „Aj biele pes?“

Babky sa pozreli jedna na druhú. Staré ruky, v ktorých držali požíveň, sa zachveli.

„I záleží na tom, kto ho videl,“ šepala jedna a tesnejšie si pritiahla šatku k telu. Aj Eve sa zazdalo, že ranné slnko príliš šetrí svojím teplom, keď k nim od lesa zavial chladnejší vzduch.

„Ja som ho videla,“ povedala a preľakla sa, keď v očiach stareníek objavila poverčivú hrôzu.

„Možno len!“ vykrikla. „Možno to bol iba sen! Hlúpy, nevysvetliteľný sen...“

„Sen hvariš, dzifče?“ Pokrútila hlavou druhá starenka a sotva pozrela Eve do tváre. „Ta dakedy tak bulo, že to mertvy jak bily pes chodzel našcevoc svoju rodzinu. Znaš, ze hrobu. Abo...“ Uprela na Evu čudný pohľad, zmes strachu, údivu a zvedavosti. „Abo to bol *toten* bily pes, znaš,“ pozrela na svoju spoločníčku. „Stražca. Toten, kery straži druhy svet. Aby doň nik nevošel ani nevyšol. Dnu ani ven. Chapeš?“

Medzi troma ženami a mužom sa rozprestrela hluché ticho.

Adam sa zamračil a schmatol Evu za studenú ruku.

„Ďakujeme pekne, dáme si pozor,“ povedal ostro a vliekol Evu preč. „Bosorky staré, že ich to baví. Vidia ľudí z mesta a myslia si, že sme úplne sprostí...“

Eva nepočula Adamovo frflanie a sotva vnímala blatistú cestu, po ktorej kráčali. Bola by prisahala, že tie ženy už videla. A nebolo to v tento deň ani predošlý. Kedysi dávno, tak dávno, že tie nejasné obrazy sa jej zlievali jeden do druhého a sotva ich dokázala rozlíšiť. A možno to boli iba tie oči, ktoré poznala, uvedomila si náhle a žiaľ ju pichol pri srdci. Pretože aj oči jej babky boli láskavé...

Sedeli na terase, kde slnko príjemne láskalo ich tváre, a babka ju hladila po vláskoch.

„Babička, povedz mi znova, ako to bolo na Matejovej holi!“ S detskou dychtivosťou hľadela starej mame do tváre a prosila ju stále znova, hoci príbeh poznala takmer naspamäť.

„Naozaj si nepamätáš?“ Babička sa smiala veselým, bezstarostným smiechom, takým, akým sa smejú babičky v detských spomienkach.

„Bol to taký... prečudesný výlet.“ Zahľadela sa na ďaleký obzor a jej smiech odrazu nebol bezstarostný a jej čelo sa zamračilo, akoby slnko prikryl mrak.

„Vidíš, Evička, tú vežu, tam na tých holých kopcoch?“ Ukázala na vysielac, strieborný stĺp oproti modrej oblohe. – Stojí na Matejovej holi. Mala si šesť rokov, keď sme sa tam s dedkom a tvojím bratrancom Brankom vybrali. Bol krásny deň, ako tento, dedko nás vyložil v L. T. a samého som ho poslala, aby po nás prišiel rovno pod vysielac, lebo tam z južnej strany vedie cesta. Mala si slabé srdiečko, nuž nás mal hore počkať a odvieš späť. Lenže to sme netušili, čo všetko na nás číha.“ Na chvíľu sa odmlčala a rýchlo, skúmavo sa pozrela na svoju vnučku. Prezerala si jej tvár, oči, nos, ústa, akoby niečo hľadala.

„Hneď za dedinou, pri kríži, stretli sme dve ženičky, a tie na nás, reku, že sú hore vlci a na medvede si máme dávať pozor. Tak som sa pri kríži pomodlila, nevediac, čo to pomôže. Pretože neskôr, ako sa ukázalo, hory sú nevyspytatelné..“

Polná cesta im svižne ubiehala pod nohami, ranný opar spod lesa sa zodvihol a odokryl trávu lesknúcu sa na slnku v tisícoch diamantov rosy. Hmly od potoka sa ešte chvíľu krútili nad vodou, než sa rozplynuli v jase nového dňa a odhalili blýskajúcu sa stužku bystriny.

Prekročili most a pustili sa po rozrytej lesnej ceste úzkym údolím. Kým sa slnko pomaly šplhalo po oblohe a zvyškami októbrového tepla im hrialo chrbt, minuli niekoľko opustených domov so zatŕčenými oknami a spustnutými záhradami. Čím ďalej kráčali, tým zanedbanejšia bola cesta. Postupne sa menila v zarastený úzky chodník, stratený medzi starými smrekmi, trsmi húštin a vrstvami ihličia. I turistické značky sa objavovali čoraz zriedkavejšie.

Adam sa podchvíľou zastavil a skúmal mapu.

„Mám nejasný pocit, že ideme dobre,“ vyhlásila Eva. „Tu som už raz bola.“ Hľadela na chatrný senník s preborenou strechou a na jeho hrubých doskách objavili pod nánosom špiny a za vysokým múrom žihľavy turistickú značku.

„Vidím, že sa prekonávajú,“ poznamenal Adam. „Poslednú sme videli o kilometer nižšie.“

Bolo čoraz horšie nájsť ďalšiu. Označené kmene stromov zostávali zlomyseľne skryté za hustým porastom krovia, skaly zvetrané, pníky zhnité. Chodník sa strácal vo vysokej tráve, v ústrety im mávali fialové kvety ako neskoré pozdravy leta, a po tvárach ich škriabali pichľavé konáre smrekov. Občas sa ozval spev vtáka, osamelý a vzdialený v šumení lesa, inak ich krok sprevádzalo ticho. Pusté a smutné ticho.

„Zdá sa, že sme tu prví ľudia po dvadsiatich rokoch,“ povedal Adam a obzrel sa za Evou. Odhrnula si zo spoteného čela vlasy. Bolo to dusné a vlhké ticho. Akési neprijemné.

„Po dvadsiatich nie. Bola som tu pred *pätnástimi* rokmi.“

„Aj vtedy tu bolo tak prázdno?“

„Neviem. Pamätám si iba studenú hmlu.“